

**«Ο Ταγματάρχης Ορηθολογών
μετά στόνων και κραυγών.**

Ούγος! ό κακοροϊζικός κακό ποδ μοῦρθε πάλι! ..
μόυ παραπιπίλισανε οί γάμοι τό κεφάλι.
Δουλειάς μέ φούντας ήπαθα μέ τή γαλαντομία...
'στ' άργοντικό μου 'γίνηκε άνέλπιστη ζήμια.
Τί δαιμόνας μ' έφώτισε νά κάνω τό μεγάλο
κι 'έκεινον τόν Σάξ-Μάινιγγεν 'στό σπήτι μου νά βάλω;

Ούγος! ίντα]παθα κι' έγω κι' οί άλλοι τενεκέδες!..
έβρώμησε ή χρεία τος κι' ή κάθε κάμαρά τος,
έγέμισαν τά σήτγια μας μέ ζένους και λακίδες
και τά χαλιά μας 'λέρωσαν τά βρωμοπόδαρά τος.
Ούγος! έν ήμεινε γερό 'στό σπήτι μου χαλί! ..
ούγος! καλά νά τ'ατραβάς, λωλή μου κεφαλή!

'Ιντα τόν ήθελα κι' έγω αυτόν τόν μουσαφίρη ;
ποιός μ' ήσφιζε 'στό σπήτι μου νά βάλω νοικοκύρη ;
Του τώδωσα ό έρμος μέ λούσο και μέ πάστρα,
οῦτε στιγμή έν ήπαφα νά του τό σιγουρίζω,
κι αυτός σέ κάθε μόμπιλο μου ήφερε χαλάστρα
και τέτοιο μοῦ τό ήκανε ποῦ νά μήν τό γνωρίζω.

'Ανεβοκατεβαίνανε 'στό σπήτι κάθε μέρα
νά 'δουν τόν Φιλέλληνα δασακάλοι και δασκαλάις,
έδω μοῦ κουβαλήθηκε ή μιά και άλλη λέρα
κι' έλέρωσε ή βρωμά τος τής μαρμαρένιας σκάλαις.
'Αχόμη κι' ό βρωμο-Σουρής μέ τά κουμάσια τάλλα
άπλωσε τά ρημάδια του μέσ 'στη χρυσή μου σάλα.

[στρα!..
Γιά 'δήτενε, διαβόντρου γυιοί, τοῦ Πρίγκηπα τήν πα-
έσπασανε τά κάδρα μου και καθεμιά μου γλάστρα,
γεμίσανε φτυσίματα και τοίγοι και παρκέτα,
χαλάσανε ή κλειδαριάις και όλα τά λουκέτα,
τά σίδερα τών κρεββατιών, ή κάμαραις, ή σάλαις,
τάγκεια μου, οί μπερντέδες μου, τά μάρμαρα κι' ή σκά-
[λαις.

'Ελάστενε 'στό σπήτι μου ν' άκούσετενε μιά βρωμά...
βαστάτενε τή μύτη σας, καλέ μισέ Μπουρλήδες...
ούγος! και τόν άπόπατο μοῦ 'έρωμψαν άκόμα!..
ήβοι! μοῦ τόν 'εγειλισαν οί ζένοι Νικολήδες.
Και ποιός τό ζέρει άματις τι γρόσα θά 'εωδειάσω
νά φύγ' ή ζένη μυρωδιά και νά τόν ζαναδειάσω.

Ούγος! κακό ποῦ ήπαδες, λωλή μου κεφαλή! ..
μ' αυτός τούς γάμους ήχασα Παρασκευή και Τρίτη...
ούγος! αυτός ό Μάινιγγεν μοῦ 'κόστισε πολύ...
ούγος! ό διαολόλωλος μου 'γάλασε τό σπήτι.
Και τώρι ποιός άπ' όλους σας θά'ιθθ ή νά μοῦ πληρώση
για όλη τούτη τή ζημιά κανένα ψωρογορρός ;

Ούγος! πώς ήμπελεξαι κι' έγω ποῦ τάχω τετρακόσα ;
ούγος! κι' έγω, διαβόντρου γυιοί, τής Μιγαλοῦς χρου-
ήβοι! αυτός ό Μάινιγγεν έν μοῦδωκε δαδ γρόσα [στώ..
και οῦτε μιά ένθύμησι για τό εύχαριστώ.
Τί μοῦκαμε ό Μάινιγγεν και ή κυρά Καρλότα!..
ούγος! και πώς έν ήθαλαν 'στό σπήτι μου μπουρλότα!

'Στόν τοίχο θέλεις κτύπημα, κεφάλι μου λωλό!..
μέ τούτον τόν Σάξ-Μάινιγγεν καχ μέ ηῦρε 'μέρα,
και τώρι ξεκουμπίστηκε και πάει 'στό καλό
και μοῦμεινε για σουβενίρι τών δούλων του ή λέρα.
'Οχ! σπήτι μου, σπητάκι μου, θά φύγει τά μαλά μου...
για σένα καταζώδεσα τά μαλλοκέφαλά μου.

'Αλοιμου τοῦ κακόσορτου και τί θά 'δω άκόμη!..
έν έχω πιά ό κουζουλός οῦτε 'στόν ήλιο μοῦτρα...
έπηραν τόσους 'Αετούς οί άλλοι περιβρόμοι
κι' έγω οὔτ' έναν πετινω ες τώρι έν έπήρα.
'Αλοι, αλοι και τρίς αλοι! .. έν μέ ψηφούν κι' έμένα,
και ή εύεργεσίας μου ηγηγίνουν 'στά χαμμένα.

'Εν είστενε σεις για τίποτα, διαβόντρου μου κουλούκια...
σεις θέτενε κρέμαμα στών δρόμων τά παλούκια...
σεις θέτενε μόνο ριζμό 'στών σκουπιδιών τό κάρο...
μέσα 'στών γάμων τή χαρά και μέσ 'στη πασαρία
κι' έγω τόν Μεγαλόσταυρο επίστευα νά πάρω,
μά πάλ' οί άθεόφοβοι μ' άφήκανε 'στά κρύα.

Παντρεύω κόραις όρφαναίς, σπουδάω παλληκάρια,
χαρίζω Εὐαγγέλια, Γραφαίς και Συναξάρια,
μά μ' όλα τά χαρίσματα έν είναι προκοπή,
τά πέρονου και κύνου πώς βλέπουνε άλλοι,
κι' οὔτ' ένας διαλόλωλος έν βρισκαται νά πῇ
εās δώσωμ' έναν 'Αετό κι' αυτού τοῦ κουζουλοῦς .

'Οχό ό κακοροϊζικός!.. ήβοι ό καχομοίρη!..
μοῦ 'γάλασε τό σπήτι μου ό ζένος μουσαφίρης,
'Αλοι! αλοι!.. τοῦ Μάινιγγεν μιάν άγωγή θά κάνω
νά μοῦ πληρώση τή ζημιά και μέ τό παραπάνω.
'Στη ράχη μου εξέσπασε κι' αυτό τό ταξείδι...
ούγος! έλιγοθύμησα και τρέξετενε μέ ζύδι.

'Ο Ρωμός γνωστόν σās κένω — πās 'στό σπήτι μου άνίθη,
'στίη Νεάπολι άπάνω — κι' άπό τούτε συνορεύει
μέ ένοδοχίον Σούη, — δού'στό λέει τρείς 'στό ζύδι,

μέ Χρημίον, μέ μιά άνόρα, — μέ μερά] οικοδομή,
'και μιά χήρα άδικω έδρα, — πούτα άλλοτε μαμαή.

'Εκ του Τοκχαρτίου «Κορίνθις» τής καλής, όδύ τοῦ Πρωατίου, κοινοτός πολίς.